

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΩΝ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΑΒΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΞΕΑΡΗ
1885.

Γ Α Λ Η Ν Ο Σ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΤΕΩΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΛΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΩΣ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν..... Δρ. Ν. 20
» » Ἑσωτερικόν..... » » 15
» τοὺς κκ. Φοιτητάς..... » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὴν Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὁδὸς Πινακωτῶν
ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ναυτικὸν νοσοκομεῖον ἐν Πειραιεὶ. Διευθυντὴς Ὁδων Σωνιέρος. Διατρήσεις ἐντέρων ἐξ ἀσκαρίδων, ὑπὸ Π. Κ. Ἀποστολίδου. — Περὶ τῶν αἰτίων τῆς κινητικῆς ἀταξίας. (Τέλος). — Συμπτώματα καὶ διάγνωσις τῶν ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει ὄγκων. — Γενικὴ ἔκφαις τῶν περὶ τοῦ θαύματος θεωριῶν. Ἐκ τῶν ἐν Βιέννῃ ἀπομνημονευμάτων Δ. Βλαχοπούλου (ἐν Βερολίνῳ). (Συνέχεια). — Εἰδοποιήσεις. — Βιβλ. θαλάσσιον.

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Διευθυντὴς Ὁδων Σωνιέρος.

ΔΙΑΤΡΗΣΙΣ ΕΝΤΕΡΩΝ ΕΞ ΑΣΚΑΡΙΔΩΝ.

ὑπὸ Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ.

Τῆς διατρήσεως τῶν ἐντέρων ὑπὸ ἀσκαρίδων, περιπτώσεως σπανιστάτης θεωρουμένης, ἔσχομεν ἐσχάτως κλινικὴν ἀπόδειξιν, ἐν τῇ ἐνταῦθα Ναυτικῷ Νοσοκομείῳ, τὴν ὁποίαν πιστοποιεῖ ἡ κατωτέρω ἱστορία τοῦ ἀρρώστου καὶ τὸ ἐξαγόμενον τῆς γενομένης νεκροψίας.

Τὴν διάρτησιν ἐντέρου ὑπὸ ἀσκαρίδων πολλοὶ ἡμφισβήτησαν. Ὁ

ΓΑΛ. ΤΟΜ. ΙΑ.

Bern αναφέρει ότι εκ της δεξιάς κερκίδας των ελμίνθων εάν τύχη ήδη ήλκωμένον τὸ έντερον έπέρχεται διάτρησις αὐτοῦ, τὸ δὲ παρὰσιτον ἢ ἐκπίπτει ἀπὸ της κοιλίας δι' ἀποστήματος ἢ παρὰμένον έντός προξενεῖ περιτονίτιδα (Mondière). Αναφέρει ἔτι τήν διάτρησιν μετὰ δυσπιπτίας ὁ Bossut, ὁ Anile, ὁ Moynau, τινὲς δ' οὐδὲ μνεῖαν αὐτῆς ποιουνται. Ὅτι δὲ πολλάκις καὶ εἰς τήν χοληδόχον κύστιν καὶ εἰς τὸ ἥπαρ εἰσεχώρησαν ἀσκαρίδες (σημαῖν ἡπκτικοῦ στρόφου καὶ σπασμῶν), συχνότερον δὲ καὶ μέχρι τοῦ αἰσοφάγου ἀναδραμοῦσαι εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τήν τραχεῖαν εἰσεχώρησαν, ὡμολογημένον ἤδη (Blumlin, Attonsohn, Fonnelé).

Ἱστορία τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ ναύτης τοῦ δρόμονος Μιαούλη, Δημήτριος Κανέλλης, ἐκ Σπετσῶν, ἔτων 24, πάσχων διαλείποντες πυρετούς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῇ 28 Αὐγούστου 1835, οὐδεμίαν ἄλλην νόσον αἰτιώμενος, οὐδὲ προδίδοντας τοιαύτην τοῦ ἀναμνηστικοῦ αὐτοῦ, καὶ ὑπεβλήθη εἰς τήν θεραπείαν τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ.

Αὐγούστου 28.— Εἰσβάλλει ὁ πυρετὸς καθ' ἐκάστην μ. μ. μετὰ ῥίγους καὶ ιδρώτων (Θερμοκρ. M. 36°,7, E 38°. N. 37°,5.)

Αὐγούστου 29.— Καλλιτέρευσις. (Θερ. II. 37°,2, M. 36°,8, N. 36°,7, N. 37°,4.)

Αὐγούστου 30.— Καλλιτέρευσις. (Θερμ. II. 36°,8, M. 37°; E. 36°,5, N. 36°,7.)

Αὐγούστου 31.— Τῇ πρωῒ καὶ μεσημβρίᾳ ἥσυχος (Θερμ. II. 37°. M. 36°,8). Τῇ ἑσπέρᾳ ἐξαίφνης κατελήφθη ὑπὸ σφοδρῶν πόνων κατὰ τήν κοιλίαν, συνοδευομένων ὑπὸ ναυτίας, ἐμέτου καὶ δυσκοιλιότητος (Θερμ. E. 39°,5, N. 37°,7. Σφυγμοὶ E 120).

Σεπτεμβρίου 1.— Πρωῒ. Ἐξακολουθεῖ ἡ χαλεπὴ κατάστασις (Θερμ. 38°,5. Σφυγμοὶ 130.)— Μεσημβρία. Ἡ αὐτὴ κατάστασις. Οἱ πόνοι καὶ οἱ ἐμετοὶ εξακολουθοῦσι' δυσκοιλιότης ἐπίμονος (Θερμ. 38°,8).— Ἑσπέρ. Ἡ αὐτὴ κατάστασις. Οἱ πόνοι καὶ οἱ ἐμετοὶ εξακολουθοῦσιν ἀνευδύτως. Ἡ κοιλία ἐπηρμένη καὶ τυμπανικὴ καὶ συλλογὴ ὑγροῦ ἐν αὐτῇ. Ἰδρώτες ἀφθονοὶ καὶ ψυχροί, σφυγμοὶ συνεσταλμένοι καὶ μικροὶ (Θερμ. 38°,5).— Μεσονύκτιον. Ἡ κατάστασις ἐδεινώθη, οὐδεμίαν κένωσις, ἡ κοιλία ἐπὶ μᾶλλον τυμπανικὴ, δύσπνοια μέχρι ὀρθοπνοίας (Θερμ. 39°,1. Σφυγμοὶ 135).— Ὥρα 2 μ. μεσον. Ἐπῆλθεν ὁ θάνατος.

Θεραπεία

Ἄμα παρουσιασθέντων τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 31 Αὐγούστου τῶν ἀναφερομένων αἰφνυδίων συμπτωμάτων ἠκολούθηθη ἡ κατὰ τῆς περιτονίτιδος θεραπεία.

Νεκροψία

Ἐκ τοῦ στόματος ῥέει ὑγρὸν, ὀροσπυῶδες, κίτρινον, ἡ ἔπαρσις τῆς κοιλίας κατέπεσεν. Ἐνεργηθεῖται κυκλοτεροῦς τομῆς ἀπὸ της δεξιάς εἰς λακκὴν ἀκύνθη, πρὸς τήν ξιφειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ στέρνου καὶ ἀπ' ἐκείνης ἐπὶ τήν ἀριστεράν εἰσεκκλὴν ἀκύνθην, ἀνεψῆθησαν τὰ κοιλιακὰ τοιχώματα. Ἡ κοιλία ἐπλημμυρεῖτο ὑπὸ ὀροσπυῶδους κακῶςμου ὑγροῦ. Ἀφαιρούμενος αὐτοῦ διὰ σπάγγων, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐπιπλόου καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἥπατος, τοῦ σπληνός, τῶν ἐντέρων παρουσίαζον ὄψιν πελιδνὴν καὶ ἑναιμον, ὀλίγον δὲ ἄνωθεν τῆς ὀμφαλικῆς χήρας παρετηρήθη ἡ κεφαλὴ ζώτης καὶ κινουμένης ἀσκαρίδος, ἥτις εἶχε διατρήσει τὸ ἐπίπλοον καὶ προβάλλῃ τήν κεφαλὴν. Ἐρεύνης ἐπιμελοῦς γενομένης παρετηρήθη μετὰξὺ νύστεως καὶ εἰλεοῦ, παρὰ τὸν δεξιὸν εἰλεακὸν βόθρον, ἡ μοῖρα τοῦ ἐντέρου, κατὰ τὰ ἄλλα ὑγιῶς ἔχουσα, φέρουσα τρήμα στρογγύλον, ὅσον φακῆς τήν διάμετρον, ἐξ οὗ ἐξεπῆδησεν ἡ ἀσκαρίς εἰς τήν κοιλίαν καὶ ἐπήνεγκε τὸν διὰ περιτονίτιδος θάνατον. Ἀποπλύναντες τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα ἀνεύρομεν πληθὺς ἐτέρων ἀσκαρίδων, παρασκευάσαντες δὲ τὸ διατρηθὲν μέρος τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος διατηροῦμεν μετ' ἄλλων παρασκευασμάτων ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Νοσοκομείου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑἴΤΙΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΗΤΙΚΗΣ ΑΤΑΞΙΑΣ.

(Συνέχεια. ὅρα σελ. 389).

Ἀπὸ καταχρήσεων.— Ἀδιαφιλονείκητος ἡ σπουδαιότης ἦν αἱ παντοῖαι καταχρήσεις, καὶ δὴ αἱ ἀπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς κοινωνικοῦ βίου ἐξαρτώμεναι, ἐπέχει ἐπὶ τήν αἰτιολογίαν τῆς κινήτικης ἀταξίας, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡ ἄλλοτε ἐξαιρετικῶς σχεδὸν ἐκδηλουμένη πως νόσος αὕτη τὰ νῦν ὁσημέραι ἀποβαίνει συχνότατη, χάρις εἰς τήν τὰ μάλα ἐξηπλωμένην ἀναιμίαν, τήν ἐξασθένησιν τῆς συγχρόνου γενεᾶς, τήν πρόωρον τῶν ἐγερμάτων χρῆσιν, τήν περὶ τὰ ἀφροδίσια κατάχρησιν, τὰς πολυπληθεῖς καὶ ποικίλας διανοητικὰς καὶ σωματικὰς ἐπασχολήσεις τὰς ἰδίως τεινούσας πρὸς τὴν ζωάρεκιν, αἵτινες, ὡς τὰ πολλὰ ἀποβαίνουσαι μᾶταιαι, συνεπάγονται καὶ οὐ μικροὺς ἠθικοὺς κλονισμούς. Ἀπάντων τούτων λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὡς νοσογόνων αἰτίων ἀπορον φαίνεται διατὶ ἐν ταῖς στατιστικαῖς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος νόσου, καὶ δὴ ταῖς λεπτομερεστέραις τῶν Landouzy, Ballet, Fournier κ.α., οὐδόλως περὶ τῆς φύσεως αὐτῆς τῶν αἰτίων μνεῖα γίνεται· μόνον ἐν τῇ στατιστικῇ τοῦ Belugou μετὰ ἰδιαίτερας ἐξετάξεως τὸ ζήτημα προσοχῆς καταδεικνυομένου ὅτι

αὶ ἐν γένει καταχρήσεις εἰς ἅπαντας τοὺς πάσχοντας κατὰ τὰ μᾶλλον καὶ ἥττον μνημονεύονται μετὰ ἄλλοτε ἄλλης δράσεως καὶ ἄλλοτε ἄλλης σημαντικότητος ὡς πρὸς τὴν παθογένειαν τῆς νόσου.

Ἐκ τῶν ποικίλων καταχρήσεων ἡ τὴν πρώτην ἀναντιρρήτως κατέχουσα θέσιν εἰς τὴν γένεσιν τῆς κινητικῆς ἀταξίας εἶναι ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια, τὸ εἶδος τοῦτο τῶν καταχρήσεων, ὅπερ δὲν διέφυγεν ὡς νοσογόνον αἴτιον τὸν δξυδερκῆ ὀφθαλμὸν τοῦ πατρὸς τῆς Ιατρικῆς Ἱπποκράτους ἀποδίδοντος εἰς τοῦτο τὴν νοτιάδα ἰσχυαδικὴν φθίσιν, οἱ πάντες τὴν σήμερον παραδέχονται ὡς τὰ μάλιστα συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κινητικῆς ἀταξίας.

Εἰς τὴν στατιστικὴν τοῦ Belugou εἰς τριάκοντα καὶ δύο περιπτώσεις μνημονεύεται ἀπαξ καὶ εἰκοτάκις, ἐκ τούτων δὲ εἰς τὰς δέκα καὶ ἑξ περιστάσεις σημειοῦται ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια κατάρχεσις ὡς σπουδαίως ἐπιδράσασα, καὶ δὴ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 10 παρατήρησιν, εἰς ἣν, οὔτε σύφιλις, οὔτε νευρική κληρονομικότης, οὔτε ρευματισμὸς ἐν τῇ ἀναμνηστικῇ ἀναφέρονται, φαίνεται ὅτι ἡ κυρίως τὴν νόσον προφασισθεῖσα αἰτία εἶναι αἱ περὶ τὰ ἀφροδίσια παντοδαπαὶ καταχρήσεις.

Μερικώτερον ἐξεταζομένων τῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια καταχρήσεων προκύπτει, κατὰ τὴν Belugou, ὅτι ἐκ τούτων ἡ ἀποτελεσματικώτερον καὶ ριζικώτερον δρῶσα εἶναι ἡ περὶ τὸν ἀναισθητὸν κατάρχεσις, ἥτις ἄλλως παρὰ πάντων εἶναι γνωστὴ ὡς ὑποδαυλίζουσα ἀπάσας τὰς περὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ διαταράξεις.

Πολλοὶ τῶν ἱατρῶν (Olivier d' Angers, Duriau, Bourbon, Seli-gnac κ. α.) οὐ μικρὰν ἀπορρίδουσιν ἐπιρρῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων τοῦ νωτιαίου μυελοῦ παθήσεων, καὶ δὴ τῆς κινητικῆς ἀταξίας, εἰς τὴν ἐν ὀρθοστασίᾳ συνουσίαν, ἐξ ἧς ὡς ἀνωμάλου θέσεως προκύπτει βεβαιωμένος μυϊκὸς σπασμὸς προφασιζόμενος συμφορῆσιν κατὰ τὸν νωτιαῖον μυελόν. Εἰς τὴν στατιστικὴν τοῦ Belugou, εἰς ἣν μετ' ἰδιαιτέρας ὁλως προσοχῆς ἐξετάζεται καὶ τὸ αἴτιον τοῦτο, εἰς τρεῖς μόνον ἀτακτικούς ἀναφέρεται ἡ τοιαύτη κατάρχεσις· ἡ ἐκ τοῦ πλήθους δὲ τούτου τῶν παρατηρήσεων προκύπτουσα ἀναλογία δὲν ἀρκεῖ ὅπως κριθῇ ὅσον ἐκ τῆς τοιαύτης κυρίως ἐγεννήθη τὸ κακόν, ἢ ἐκ τῆς καθόλου περὶ τὰ ἀφροδίσια καταχρήσεως, ἢ καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφοτέρων. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑπάγονται κατηγορίαν καὶ αἱ σπερματόρροιαί, αἵτινες αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς καὶ ἀπότοκοι τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια καταχρήσεως συμβάλλουσιν οὐ μικρὸν εἰς τὴν τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ ἐξάντλησιν καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς προδιαθέσεως· ἡ τοιαύτη κρίσις ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Belugou ἐν αἷς πεντάκις ἀναφέρεται ἡ σπερματόρροια ὡς τὰ μάλιστα συντελέσασα εἰς τὴν παθογένειαν τοῦ κακοῦ.

Ἡς κατηγορίας τῶν συμβαλλουσῶν εἰς τὴν γένεσιν τῆς κινητικῆς ἀ-

ταξίας καταχρήσεων συμμετέχει ἐπίσης καὶ ἡ περὶ τὸ καπνίζειν νικοτιανήν· αἱ μέχρι τοῦδε παρατηρήσεις, καὶ ἡ ἐν γένει τῶν ἱατρῶν ἐπὶ τοῦ αἰτίου τούτου ἔρευνα δὲν ἀρκοῦσι νὰ καθορίσωσι τὸν βαθμὸν τῆς δράσεως τοῦ ἐγέρματος τούτου, ὅ,τι ὅμως ἀποδίδει βέβαιον, εἶναι ὅτι καὶ ἡ κατάρχεσις αὕτη θεωρητέα ὡς βοηθητικὸν αἴτιον. Εἰς τὴν στατιστικὴν τοῦ Belugou πεντάκις μνημονεύεται, ἄξιον δὲ ἰδίως ὡς πρὸς τοῦτο σημειώσεως εἶναι ἡ ὑπ' ἀρ. 22 παρατήρησις.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται αἱ παρατεταμέναι καὶ βαρεῖαι εἴτε διανοητικαὶ εἴτε σωματικαὶ ἐπαχολήσεις κέκτῃται οὐ μικρὸν κῆρος εἰς τὴν γένεσιν ποικίλων τῶν κέντρων τοῦ νευρ. συστήματος παθῶν, καὶ δὴ τῆς κινητικῆς ἀταξίας. Καὶ ὅντως, ὅσον τὰς εὐπόρους τῆς κοινωνικῆς τάξεως ἐκνευρίζει καὶ ἐξάντλει ὁ ὡς τὰ πολλὰ ἀκόλαστος ὡς ἐκ τῆς ἀμεριμνησίας καὶ ἀκολασίας βίος, τόσον τὰς δυσπορούσας τάξεις κλονίζουσι καὶ ἐξασθενοῦσιν οἱ ὑπέρμετροι κόποι ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας, τὰς ἡμετέρας πολλαπλασιαζομέναις καὶ μᾶλλον ἀνυπερβλήτους καθήκταμέναις· τὸ μὲν ἐκ τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐξασπλώσεως τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ δὲ ἐκ τῆς δυσχερείας περὶ τὴν πρόσκτησιν τῶν τοῦ βίου ἐπιτηδείων. Ῥίπτοντες ἐταστικὸν βλέμμα εἰς τὰς τοῦ Belugou ἐν ἀρχῇ ἐκτεθείσας κλινικὰς παρατηρήσεις πορίζομεθα ὡς συμπεράσμα, ὅτι ἐπτάκις μὲν ἐσημειώθησαν οἱ ὑπερβάλλοντες κόποι ὡς πρόφασις τοῦ κακοῦ, ἐκ τῶν ἐπτά δὲ τούτων περιπτώσεων αἱ δύο αἱ ὑπ' ἀρ. 26 καὶ 27 συνηγοροῦσιν ἐλθόντως ὑπὲρ τῆς ἀξίας τῆς δράσεως τοῦ ἐν λόγῳ αἰτίου, εἰς ἀπάσας δὲ σχεδὸν φαίνεται ὡς βοηθητικὸν καὶ σταθερὸν αἴτιον· ὥστε δύναται τις εἰπεῖν περὶ τῶν ὑπερβαλλόντων κόπων ὅτι οὗτοι εἰς πάντα προδιατεθειμένον εἴτε ἀπὸ γένους, εἴτε ἀπὸ διαθέσεως, ὅλον συφιλίδος, ρευματισμοῦ κ. π. δρῶσι μισράως ὡς ἡ σπουδαιότερα τῶν προφάσεων.

Ἐκ τῆς ἀναλύσεως ταύτης προκύπτουσι τὰ ἐξῆς γενικὰ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν αἰτιολογίαν τῆς κινητικῆς ἀταξίας.

1. — Ὅτι οὐδεμία αἰτία δὲν κέκτῃται τὸ ἀποκλειστικὸν μονοπώλιον ὡς νοσογόνος αἰτίας, ἢ ὡς ἀναγκαστὸν στοιχεῖον τῆς γενέσεως τῆς κινητικῆς ἀταξίας.

2. — Ὅτι τὰ τὴν μείζονα σπουδαιότητα ἔχοντα αἴτια εἰς τὴν γένεσιν τῆς νόσου εἶναι, ἡ σύφιλις, ἡ νευρική κληρονομικότης, οἱ ρευματισμοὶ καὶ αἱ ποικίλαι καταχρήσεις.

3. — Ὅτι εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς περιστάσεις, πλὴν τῶν ἄλλων αἰτιῶν, οἱ ὑπέρμετροι διανοητικοὶ κόποι καὶ ὁ τοῦ νευρικοῦ συστήματος κλονισμὸς θεωρητέοι ὡς βοηθητικὰ αἴτια.

4. — Ὅτι τόγε νῦν ἔχον συνοψίζεται ὡς πᾶ πόλλὰ ἡ τῆς κινητικῆς ἀταξίας αἰτιολογία ὡς ἔπεται· Εἰς ἀνθρώπον διατελοῦντα ὑπὸ τὸ κράτος νευρικῆς ἑξέως εἴτε ἀπὸ γένους, εἴτε ἀπὸ τῶν καταχρήσεων, εἴτε καὶ ἀπὸ

ἀμφοτέρων, ἐξερτωμένης, πᾶσα πρόφασις, ψυχῆς, σύφιλις, ρευματισμός κτλ. εἶναι ἱκανή ὅπως προκαλέσῃ τὴν κινητικὴν ἀταξίαν. Γ.

ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΟΥΡΟΔΟΧῶ ΚΥΣΤΕΙ ΟΥΚΩΝ.

Αἱ πρόδοι τῆς καθ' ἡμᾶς χειρουργικῆς ἐπιβάλλουσι τὴν ἀνάγκην ἀκριβοῦς διαγνώσεως καὶ λεπτομεροῦς καὶ σαφοῦς τῶν συμπτωμάτων περιγραφῆς τῶν ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει ὄγκων. Ἀπὸ τοῦ 1875, ὅτε ὁ ἐν Βιέννῃ διάσημος χειρουργὸς Billroth ἀπεπειράθη καὶ μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ἐξήρесе μύωμα ἀπὸ τῆς κύστεως δωδεκαετοῦς παιδὸς, πολλοὶ ἄλλοι χειρουργοὶ ἠκολούθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς περίπου ἐπιτυχίας τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ πολλαπλασιάζονται ὁσημέραι αἱ ἄλλοτε παράτολμοι καὶ ἀσύγνωστοι θεωρούμεναι τοιαῦται ἐγχειρήσεις, ὥστε τὰ νῦν ἀπέβησαν συνήθειαι καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐπιβαλλόμεναι ὡς ἀπαλλάττουσαι χωρὶς μεγάλων κινδύνων ἀπὸ ἀνηκούστων δεινῶν καὶ βεβαίου θανάτου τοὺς πάσχοντας, καθ' ἃ τεκμαίρεται ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευμένων στατιστικῶν.

Τῷ 1869 ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ χειρουργὸς Henry Thompson ἐνήργησε κυστεοτομίαν ἐπὶ ἀπλῆς χρονίης τοῦ ἀυχένος κυστιτίδος ἐπικειμένου κινδύνου ἐκ τῶν πόνων καὶ τῆς αἰμορραγίας, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐνεθαβρύνθη ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεθόδου αὐτοῦ ὥστε κελεύσει τὴν κυστεοτομίαν καὶ ὡς δοκιματικὸν διαγνώσεως μέσον, ὅτε ἐπὶ ἀμφιβόλου διαγνώσεως εἰσάγει τὸν δάκτυλον ἐν τῇ κύστει διὰ τῆς δίκην κομβιοδόκου τομῆς, ἥτις κατ' αὐτὸν εἶναι ἀπλὴ καὶ ἀκίνδυνος. Τὴν τοιαύτην διὰ τοῦ δακτύλου ἐξέτασιν, ὑπὸ τῶν πολλῶν χειρουργῶν ἀποδεκτὴν γενομένην, ἀντιστρατεύεται ὁ ἐν τῇ νοσοκομείῳ τῶν Παρισίων Necker ἐπίσης διάσημος χειρουργὸς Guyon, ὅστις ἐπιφυλάσσει τὴν κυστεοτομίαν μόνον ἐπὶ ἐξαιρεσέως ὄγκων, οὐδέποτε δὲ ἐπιτρέπει αὐτὴν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς ὀριστικῆς διαγνώσεως, καθότι διατείνεται ὅτι ἡ συμπτωματολογία οὐδεμίαν ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν ἐπιτρέπει ἀμφιβολίαν, ἐκφραζόμενος ἐπὶ λέξεσιν «Φρονῶ ὅτι ὁ χειρουργὸς πρὶν ἢ διὰ τοῦ τμητικοῦ ὄργάνου ἐνεργήσῃ, δύναται νὰ περισυλλέξῃ πληθὺς ἱκανὸν δεδομένων ὅπως μετὰ λογισμένην διάγνωσιν ἐνεργήσῃ ἐγχείρησιν πρὸς θεράπειαν καὶ οὐχὶ πρὸς δοκιμασίαν.»

Ἐκ τῶν παλλῶν καὶ ἀξίων λόγου συγγραμμάτων αἵτινες διλαμβάνουσι περὶ τῶν συμπτωμάτων καὶ τῆς διαγνώσεως τῶν ἐν τῇ κύστει ὄγκων συνοψίζομεν ἐνταῦθα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ νεοπλάσματα τῆς κύστεως.

Ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ οὐσιωδαιτέρου τῶν λειτουργικῶν συμπτωμάτων, τῆς αἱματουρίας, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν ἐν τῇ κύστει ὄγκων τὰ φυσικὰ σημεῖα, τὰ ἀπὸ τῆς ἐξέτασως δηλονότι αὐτοῦ τοῦτο τοῦ ὄγκου, εἰς ἥσσανα κεῖνται ματρὰν, προεξάρχουσι δὲ αἱ λειτουργικαὶ διαταραχαί.

Ἡ αἱματουρία εἶναι σταθερὴν φαινόμενον τῶν ἐν τῇ κύστει ὄγκων, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τὸ μόνον σύμπτωμα· καὶ ἄλλοτε μὲν παρατηρεῖται ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου, ἄλλοτε δὲ, τοῦθ' ὅπερ τὸ συνηθέστερον, ὀψιότερον, ὡς εἰς παρατήρησιν τοῦ Billroth, καθ' ἣν ἐπὶ πενταετίαν προηγήθησαν ταύτης φαινόμενα ἐρεθισμοῦ τῆς κύστεως. Ὡς τὰ πολλὰ ἡ αἱματουρία εἶναι ἀνώδυνη, καὶ φαίνεται ὡς χωρὶς ἀποχρώσεως αἵτης, καθότι εἰς τὰς πολλὰς τῶν περιπτώσεων ἐμφαίνεται τοῦ πάσχοντος διατελοῦντος ἐν ἀρχῇ ἡρεμίας, ἐνῷ τούναντιον τὰ οὖρα διατηροῦσι τὴν κατὰ φύσιν αὐτῶν χροιάν τοῦ πάσχοντος ἐπιδιδόμενου εἰς οὐ μικροὺς κόπους.

Ἡ αἱμορραγία ὡς τὰ πολλὰ γίνεται νυκτὸς ἢ πρωΐας, τοῦθ' ὅπερ ἐκπλήσσει τὸν πάσχοντα ὅτε δὴ οὐδόλως προνοήσαντα τὸ πάθημα, ἀλλ' ἄδηγηθέντα εἴτε ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων κηλίδων εἴτε ἐκ τοῦ αἵματος τῶν οὐρῶν. Ἡ αἱματουρία διαρκεῖ ἄλλοτε ἄλλον χρόνον, ὡς τὰ πολλὰ παρατείνεται, σπανίως εἶναι ἐφήμερος, καίτοι ἐνίοτε παρατηρεῖται θεῖτα ἀπὸ μόνου καθ' ἡμέραν τοῦ πάθους τὴν διάρκειαν, κατὰ γενικὸν κανόνα διαρκεῖ μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἢ παρατείνεται ἐπὶ ἐβδομάδας ἢ μῆνας. Καὶ ἡ ποσότης τοῦ αἵματος εἶναι ἄλλοτε ἄλλη, οὐδεμίαν ἔχουσα πρὸς τὴν παράτασιν τῆς αἱμορραγίας σχέσιν, ἐνίοτε δὲ εἶναι καὶ λίαν ἀφθονος ἐντὸς μικροῦ φανεύουσα.

Ἡ ἐπίσχισις τῆς αἱμορραγίας ἐπιγίνεται ἐπίσης ὡς καὶ ἡ ἐναρξίς αὐτῆς ἀποτόμως, ἀπὸ οὐρήσεως εἰς οὐρήσιν πολλὰκις ἢ τῶν οὐρῶν χροιά μεταβάλλεται αἵφνης ἀπὸ ἐρυθρᾶς εἰς λευκονοειδῆ μεταπίπτουσα χωρὶς ἐχνοῦς αἵματος ἢ πύου ἢ βλέννης ἐν τοῖς οὖροις. Ἡ τοιαύτη αἱφνηδία ἐχνοῦς αἵματος ἢ πύου ἢ βλέννης ἐν τοῖς οὖροις, οὐδεμίαν ἔχουσα πρὸς τὴν αἱμορραγίαν ἐπίσχισιν θεωρεῖται ὡς λίαν οὐσιώδης διαγνωστικὸς χαρακτήρ. Ἡ χροιά τῶν οὐρῶν εἶναι ἄλλοτε ἄλλη ἀναλόγως τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐνεχομένου αἵματος, ἀπὸ ἀπλῶς ῥοδιζούτης, τοῦ αἵματος ἐν μικρῇ ποσότητι εὐρισκόμενου, μέχρι τῆς ἐρυθρᾶς, βαθέως ἐρυθρᾶς, μελανερύθρου. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύστασις τῶν οὐρῶν παραλλάσσει ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ αἵματος, νῦν μὲν ἐπὶ ἐλαφρᾷ αἱματουρίᾳ τὰ οὖρα εἶναι ὑδαρῆ, νῦν δὲ τούναντιον ἐπὶ ἀφθονῇ αἱμορραγίᾳ ἐνέχουσι θρόμβους· ἄλλοτε ἄλλως δὲ τούναντιον ἐπὶ ἀφθονῇ αἱμορραγίᾳ ἐνέχουσι θρόμβους. Οἱ θρόμβοι οὗτοι ἐνίοτε παραμένοντες ἐν τῇ κύστει καὶ συλλεγόμενοι ἐν αὐτῇ ἀποβαίνουσιν ἐπικίνδυνοι κατὰ τὸν καθ' ἑαυτὴν καὶ τὸν τὰ μάλα δεξιῶς ἐνεργούντων ἐνεκα τῆς ἐπιγενεοκαθητηριζομένης καὶ τὸν τὰ μάλα δεξιῶς ἐνεργούντων ἐνεκα τῆς ἐπιγενεοκαθητηριζομένης αἱμορραγίας (Cruveilhier, Leudet, Guyon, Rendu, Féré). Ἡ αἱμορραγία ἐπισχεθεῖσα ὑποτρύχει ἀπὸ καὶ πολλακις καὶ κατ'

ἐποχάς οὐδαμῶς προσημαινομένας. Ἡ ἰσχυροαίμα αὕτη τῆς ποσότητος, τῆς διαρκείας καὶ τῶν διαλειμμάτων τῆς αἱματοποιίας ἀποτελεῖ ἓνα τῶν οὐσιωδαιότερων χαρακτηριστῶν τῶν ἐν τῇ κύστει νεοπλασμάτων.

Ὁ πόνος ὅστις κατὰ τὸν Thompson κέκτεται οὐ σμικρὴν σπουδαιότητα, καὶ δὴ διὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ καρκίνου, ὣν ὁξὺς καὶ ἐν ἀρχῇ, δὲν εἶναι κατὰ τὸν Guyon σύμπτωμα τσαύτης σπουδαιότητος, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν οὐχὶ σπανίως ἐλλείπει ἐντελῶς χωρὶς ἐκ τούτου νὰ ἀποκλείηται ἡ παρουσίᾳ νεοπλασματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναφέρονται πολλὰ καρκινωδῶν ὄγκων παρατηρήσεις διανυσάντων ἅπαντα τὰ στάδια αὐτῶν χωρὶς συμπαρομαρτησεως αὐτῆς τοῦ ἐλαχίστου ἀλγῆματος. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὑπάρξεως πόνου οὐδὲν ὀριστικὸν ἐπιτρέπεται συμπεράσμα, διότι οὐχὶ σπανίως ἐπὶ κυστίτιδος τοῦ αὐχένος παρατηροῦνται ἄλγη πολλὰ δεινότερα τῶν κατὰ τοὺς καρκίνους. Ὁ πόνος ὅμως συνοδὸς τυγχάνει τῆς αἱματοποιίας, παρουσιάζουσης τοὺς πρὸ μικροῦ περιγραφέντας χαρακτηρισθρας, κέκτεται μεγάλην σημειωτικὴν ἀξίαν· καὶ ἄλλατε μὲν συνοδεύεται ὑπὸ ἰσχυρίας, ἄλλοτε δὲ ὑπάρχει μόνος. ἀποκρίνεται ἀφόρητος τῆς κύστεως μὴ κανουμένης ἐντελῶς ἢ συνυπαρχούσης κυστίτιδος, ἐκ τούτων δὲ ὁ πόνος συννεχῶς ἐπειγόμενος εἰς οὖρησιν οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύεται προκαταληγμένως ὑπὸ τῶν νέων τῆς οὐρήσεως ἀλγηδόνων, ἄλλοτε ὁ πόνος ἀκτινοβολεῖ δίκην νευραλγῶν πρὸς τοὺς μηρούς, τοὺς βουβῶνας, τὸν ὄρχιν, τὸ περίναιον, τὸν δακτύλιον καὶ τοὺς εἰσεκκοὺς βόθρους.

Ἡ τῶν οὖρων ἐξετάσις κατὰ τὰς διαλείψεις τῆς αἱματοποιίας εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιότερων, οὕτω ὁ Volkmann εὗρεν ἅπαξ ἐν τοῖς οὖροις τμήμα ὄγκου ὅστις διεγνώσθη ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον ὡς μύωμα τῆς κύστεως, οἱ Thompson καὶ Guyon, ὑψίστην ἀποδίδοντες σημασίαν εἰς τὴν σύμπτωμά τοῦτο, θεωροῦσιν αὐτὸ παθογνωμονικὸν ἂν καταλλήλως ἐξετάζηται καὶ ἀποσβεθῇται πᾶς κίνδυνος ἀπάτης. Πρὸς τοῦτο ὁ μὲν Thompson κελεύει νὰ ἐνεργῶνται πλύσεις δι' ἀφθόνου ὕδατος τῆς κύστεως, ἢ νὰ ἐκκενῇται ἰσχυρῶς ὁ ἄρ' ἀπὸ τοῦ ὀργάνου ὅπως ἀποσπῶνται καὶ συνεξέρχωνται τμήματα τοῦ ὄγκου, ὁ δὲ Guyon ἐξαίρει τοιαῦτα τμήματα διὰ λιθοτρίπτου μετὰ πεπλατυσμένων σκελῶν, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ ἀπέχῃ καὶ τῆς χειρίσεως ταύτης καὶ νὰ ἀναμένῃ τὴν τυχαίαν τῶν τεμαχίων ἔξωσιν, ἣτις εἶναι εὐκόλος καὶ ἐπὶ τμημάτων μεγάλων διαστάσεων, ὡς τεκμαίρεται ἐκ τοιοῦτου τμήματος ἴσου δακτύλῳ εὐρισκόμενου ἐν τῷ μυσταίῳ τοῦ ἐν Λονδίνῳ νοσοκομείου Ἀγίου Γεωργίου. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ ὁ ἔχων ὁ ἰατρὸς ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ τμήμα τοιοῦτον ὀφείλει πρὶν ἀποφανθῇ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ ἐπισταμένως καὶ νὰ δόσῃ ἐπακριβῶς τὴν ὁρὴν τοῦ ἰστού καθότι ἐνίοτε κύτταρα μεμονωμένα ἀποπλανῶσιν, τὰ τοιαῦτα ψήγματα εὑρηγνται ἐν τῷ πυθμένι δοκιμαστικοῦ ποτηρίου ἐν ᾧ ἀποτίθενται τὰ οὖρα ἅμα τῇ οὐρήσει.

Ἡ ἰσχυρία σπανίως συνοδεύει τὰ ἐν τῇ κύστει νεοπλασμάτα, ὅταν δὲ δὲν

προέρχεται ἀπὸ θρόμβων προκαλεῖται ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ὄγκου, ὅστις ἀποφράσσει τὴν ὀπισθίαν τῆς οὐρήθρας ὁρὴν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐπίτχσις εἶναι παροδική. Ἀλλοτε ἐπέρχεται αἴφνης κατὰ πᾶσαν οὖρησιν ὡς ἀναφέρει ὁ Chiureli περίττασιν καθ' ἣν ἡ ἐπίσχεσις τῆς οὐρήσεως ἐπεγένετο ἐκάστοτε προσπίπτοντος τοῦ ὄγκου πρὸ τοῦ στομίου, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς λιθιῶντας· τὴν ἰσχυρίαν ἐνίοτε διαδέχεται ἀκράτεια τῶν οὖρων.

Γ. (ἀκολουθεῖ)

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΘΜΑΤΟΣ ΘΕΩΡΙΩΝ

Ἐκ τῶν ἐν Βιέννῃ ἀπομνημονευμάτων Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
(ἐν Βερολίῳ).

(Συγγραμ. 8ρα σελ. 344).

Καὶ ὁ Trousseau δὲ εἶνε ἐναντίος τῆς συμπτωματικῆς θεωρίας, λέγων· εἰργίνεται μὲν ἀληθῶς συχνὰ παρὰ τοῖς ἀθροματικαῖς ἐμφύσημα (ὡς μεταγενεστέρᾳ νόσος), ἀλλ' ἔτι συχνότερον ἐλλείπει, καὶ εἶναι οὐχὶ ἀρχικὴ νοσηρὰ κατάστασις, ἀλλ' εἶναι ὑπὸ τῆς βηχὸς παρεχόμενη. Οὕτω διὰ τῆς βηχὸς κλείεται μὲν μετὰ τὴν εἰσπνοὴν ἡ γλωττίς σπασμωδικῶς, συστέλλονται δὲ οἱ τῆς ἐκπνοῆς μῦς πρὸς ἔξωσιν τοῦ ἀέρος, τῆς βλέννης κ. λ. π. ἐκ τῶν βρόγχων, πρᾶγμα ὅπερ συχνὰ κατ' ἐπαναλήψιν καὶ λίαν ἐπιπόνως γίνεται· ἐκ τούτου δὲ ἐγγίνεται πίεσις τις ἐκ τῶν ἐνδον πρὸς τὰ ἔξω ἐπὶ τῶν βρογχικῶν τοιχωμάτων καὶ τῶν κυψελῶν, ἡ ὁποία καὶ ἔξω διὰ τῆς ἐξογκώσεως τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν τοῦ λαιμοῦ ἀγγείων, ἐνεκα τῆς εἰς ταῦτα παλινδρομήσεως τοῦ αἵματος, ἰκανῶς καταφανῆς καθίσταται· ὁ δ' ἐν τοῖς βρόγχοις ἐγκλεισμένος ἀὴρ ἀνθίσταται κατὰ τῆς τῶν πνευμονικῶν κυψελῶν ἐλαστικότητος, ἣτις ὑπὸ τῆς σφοδρότητος καὶ λίαν συχνῆς ἐπαναλήψεως ταύτης τῆς ἀντιστάσεως τέλος ὑπερνεκται, αἱ κυψελίδες διευρύνονται, τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν καὶ διαρρήγνυνται, ὅθεν καὶ τὸ ἐμφύσημα ἡδὴ παρὸν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλως εἶναι πολλὰ συχνότερον τοῦ ἀσθματος. Ἀλλ' ἐν τούτοις δύναται νὰ ᾖ καὶ ἀπόροια τοῦ ἀσθματος, διότι παρὰ τῷ ἀσθματικῷ ἢ μὲν εἰσπνοὴ εἶναι βραδυτέρα καὶ βαθύτερα τῆς παρὰ τῷ ὑγιεῖ, ἢ δ' ἐκπνοή, ἣτις παρὰ τούτω εἶναι ἀπλῶς παθητικὴ τις φυσικὴ ἐνέργεια, καθίσταται μὲν δραστηρίᾳ ὑπὸ τῆς τῶν μυῶν ἐπεσεργείας ἐλδικομένη, ἀλλ' ἐναντίον τούτου, ἐνεκα τοῦ κατὰ τὴν συστολήν τῶν βρόγχων ἐγγινομένου ἐμπεδίου, εἶναι βραδεία καὶ μὴ λυσιτελής· διὰ δὲ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν παροξυσμῶν ἐπιγίνεται ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπὸ βηχὸς ἅμα συνοδευομένων ἐκπνοῶν ἐμφύσημα.

Κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἄσθμα πηγάζει ἐκ τῆς τῶν βρόγχων παραλύσεως, δι' ὅπερ ὅμως παραδέχονται, ὅτι οὗτοι ὅλως ἐνεργὸν μέρος ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς λαμβάνουσιν, διότι ἄλλως ἢ τῆς μυϊκῆς αὐτῶν ἐνεργείας ἀπώλεια οὐδεμίαν ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς ἐπιρροὴν ἠθέλησεν ἔχει· ἀλλ' ἔχοντες αὐτοὺς ἐνεργοὺς ἐν τῇ τῆς ἀναπνοῆς μηχανισμῷ θεωρήσῃ, τότε μόνον ἐν τῇ ἐκπνοῇ ὡς τοιοῦτους παραδεκτέον. Καὶ συνηγοροῦσι μὲν ὑπὲρ τῆς παραλύσεως τῆς ἐκπνοῆς, δυνάμει, τὸ τε δύσκολον καὶ περικτεταμένον τῆς ἐκπνοῆς, ὡς καὶ ἡ μείζων καὶ διαρκής τοῦ θώρακος διεύρυνσις καθ' ὅλην τὴν τοῦ παροξυσμοῦ διάρκειαν· ἀλλὰ τὰ νῦν εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι οἱ βρόγχοι οὐδόλως εἶνε ἐν τῇ ἀναπνοῇ ἐνεργοί, διότι αὕτη μὲν ὑπόκειται εἰς τὴν θέλησιν, ἡ δὲ τῶν βρόγχων συστολὴ οὐχί, καὶ διότι ἐάν οὗτοι ἦσαν ἐνεργοί, τότε εἴδει οἱ ἐξωτερικοὶ τῆς εἰσπνοῆς μῦς νὰ συνεργῶν μετὰ τῶν βρογχικῶν, καὶ πᾶσα τῆς συνεργείας ταύτης διατάραξις νὰ δυσχαιρῇ τὴν ἀναπνοήν, πράγμα ὅπερ ὅμως εἶνε ἀδύνατον, καὶ τὸ ὅποτον καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ὡς μὴ γινόμενον παρατηροῦμεν, ὅτι δηλαδὴ οἱ βρόγχοι οὐδεμίαν ἀνεξάρτητον μετὰ βύθιο συστολικὴν κίνησιν ἔχουσιν· ὅθεν καὶ ἡ τῆς παραλύσεως τῶν βρόγχων ἐν τῇ ἄσθματι θεωρία εἶνε ἀπορριπτέα (Merkel)· πλὴν ἐπανελλόμεν ἐἰς τὰς τοῦ Theory ιδέας.

Πολυάριθμοι αἰτίαι, λέγει οὗτος, δύνανται νὰ ἐπενέγκωσι δύσπνοιαν, ἀλλὰ τὸν ἄσθματικὸν σπασμὸν μετὰ τῶν περὶ τὸν μόνον νοσηράν τι τοῦ νευρικοῦ συστήματος κατὰστασις παράγει, καὶ δι' ἣν τῶν περιπλανωμένων νεύρων, μεθ' ὧν τὸ αὐχενικὸν καὶ φρενικὸν πλέγμα, ὁ νωτιαῖος μυελός, τὰ μετοπλεύρια νεύρα, τὰ αὐχενικὰ καὶ θωρακικὰ γάγγλια καὶ οἱ κλῆνοι τοῦ τῶν πνευμόνων πλέγματος. Καίτοι δὲ πολλὰ νεύρα διανέμονται εἰς τοὺς πνεύμονας, περὶ αὐτοὺς ὅμως αὐτοῖς οὐχὶ εὐκόλως δδύναι, εἰ καὶ λίαν εὐκρίνως εἶσι, καὶ ὑπὸ τινων ἐρεθισμῶν, ἰδίᾳ δὲ παλῶν, εὐκόλως διεγείρονται· τὸ δὲ τῆς ὀργανικῆς αὐτῶν ζωῆς νευρικὸν σύστημα ἀποχωρίζεται οὐχὶ ὠρισμένως ἐκ τοῦ τῆς ζωικῆς αὐτῶν ζωῆς, ἀλλὰ συνδέεται μετὰ τούτου, τὸ σύνολον τῆς ζωικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν μεγάλων νευρικῶν κέντρων λαμβάνον. Καὶ ἐν μὲν φυσικῇ καταστάσει ἡ θέλησις οὐδόλως διακράττει τὰς ὀργανικὰς λειτουργίας, ἐν διεγερμένῃ ὅμως καταστάσει τοῦ ἀντικειμένου δύναται αὕτη οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς αὐτῇ ὑποκειμένους μῦς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τῶν σπουδαιοτάτων ὀργάνων σπασμὸν νὰ προκαλέσῃ. Ἄνευ δὲ τινος μᾶλλον ἢ ἥσσαν ζωῆς τοῦ νευρικοῦ συστήματος διεγέρσεως οὐδεμία ὀργανικὴ ἐν τῇ θώρακι ἢ ἐν ἀλλοῖς κοιλίαις ἀλλοίωσις δύναται ἄσθματικόν τινα παροξυσμὸν νὰ ἐπενέγκῃ, καθόσον ὁ νευρικὸς ὑπερερεθισμὸς εἶνε ἀείποτε ἡ πρωτίστη αὐτοῦ αἰτία. Ἀλλὰ τί εἶνε νεύρωσις, καὶ εἰς ποῖον μέρος τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐδρεῖται αὕτη ἀκριβῶς, ἥτις ὡς ἄσθμα ἐκδηλοῦται; Ἐπεὶ ἀκριβὲς συμφορήσεις ὑπάρχουσιν, αἵτινες συχνὰ μεθ' ἑκταῆς ταχύτητος ἐκλείπουσιν,

οὕτω καὶ συμφορήσεις τοῦ νευρικοῦ ρευστοῦ (νευρ. αἵμας) παραδεκτέαι, καίτοι μέχρι τοῦ νῦν ἀδύνατον ἐστὶν ἡμεῖς ν' ἀποδείξωμεν αὐτὰς ἀνατομικῶς ἢ τοῦ ἀντικειμένου εἶδει νὰ διαφιλονεικῶμεν διαρκῶς καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνεργοῦ στοιχείου, ὅπερ τὰ νεύρα ζωογονεῖ, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδόλως δύναται νὰ ὑπάρξωμεν· ἡ δὲ τοῦ ἄσθματος εἴδη ἀείποτε ἐν τοῖς φαινοῖς ὅγκοις τοῦ ἀναπνευστικοῦ νευρικοῦ συστήματος ζητητέα, καὶ ἄρα ὡς τῶν ἀναπνευστικῶν νεύρων νεύρωσις αὐτὸ θεωρεῖται, ἥτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερδιεγέρσεως τῆς δυνάμεως, ἥτις αὐτὰ καὶ τὰ νεύρα ζωογονεῖ, καὶ ἡ ὁποία νεύρωσις οὐδὲν ἔχον μετὰ θάνατον ἐγκαταλείπεται· οὐδεμίαν δὲ ἰδίαν αὐτῆς μεταξὺ πάντων τῶν φαινῶν τοῦ ἀναπνευστικοῦ νευρ. συστήματος ὅγκων εἶδον δύναται τις νὰ ὀρίσῃ.

Ἡ εἰσπνοὴ εἶναι ἐν τῇ ἄσθματι ἐπιπνοωτέρα τῆς ἐκπνοῆς, διότι οἱ μῦς κατὰ τῆς τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος πίεσεως θέον ν' ἀντιτεθῶσι· κατὰ μέρη δὲ καὶ ἐν ἀλλὰ ἐλλείπει τὸ ἀναπνευστικὸν ψιθύρισμα, ἀλλ' ὅπανταχοῦ ὑπάρχει μείζων ἡχητικὸς καὶ βρογχώδεις συριγμοί, καὶ ἄρα εἶναι ἐγκαλεισμένη ἐν τοῖς πνεύμοσι μείζων τοῦ συνήθους ἀερώδης στήλη, οἱ δὲ συρίζοντες βόγχοι κ. λ. π. πηγάζουσιν ἐκ τῆς τῶν βρόγχων στενώσεως· ἡ δὲ βλέννα ἀποκρίνεται εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ παροξυσμοῦ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν καὶ ἡ ἐνεκὰ ἡθικῶν συγκινήσεων ἐκ τῆς μήτρας κ. οὐκ. (ἀλλ' αὕτη ἡ ἀπόκρισις διαφέρει ἄρα κατὰ λόγον τῆς τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐπ' αὐτῆς ἐπενεργείας (Merkel);). Συνεπεία δὲ τοῦ τῶν εἰσπνευστικῶν μυῶν ἄγῳνος ἐγγίνονται δδυνάμει θέσεις ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ λαμμοῦ (ἴδ. προηγ.), διὰ δὲ τῆς μείζονος τῶν πνευμόνων διευρύνσεως οἱ ἐκπνευστικοὶ μῦς ὑποβάλλονται εἰς ἐπιπνοωτέραν καὶ ἰσχυροτέραν ἐνεργείαν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀγγωδὲς τοῦ ἀρρώστου αἰσθημα· Ἡ τῆς εἰσπνοῆς δυσχέρεια καὶ ἡ συχνότης τῆς ἀναπνοῆς ἐπίσχει τὸ αἷμα ἐν ταῖς τῆς καρδίας κοιλίαις, πράγμα ὅπερ συνάμα τὰς κινήσεις ταύτας ὑπερῶδεις καὶ ἀνωμάλους καθίστησιν· αἱ δὲ ἀόριστοι δδύναι, ὁ τῶν μυκτῆρων, τοῦ λάρυγγος κ. λ. π. κνησμὸς ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ περιπλανωμένου ἐξήρηται· διατὶ δὲ τέλος οἱ παροξυσμοὶ συνήθως κατὰ τὴν νύκτα εἰσβάλλουσι, οὐχὶ σαφῶς ὁ Theory ἀποφαίνεται (ἴδε προηγ. ἐν τῇ αἰτιολογ. τῇ τοῦ Salter ἐξήγησιν).

Κατὰ δὲ τὸν Troussseau τὸ ἄσθμα παρουσιάζεται ἐν τῇ φύσει αὐτοῦ μεγίστην πρὸς τὴν σπασμωδικὴν βῆχα ὁμοιότητα. Ἐν ταύτῃ δὲ πάρεστι κατάρρους, ὅστις ἄλλως μὲν οὐδὲν ἔχει τὸ ἰδιόζον, ἀλλ' ἐνεκὰ τῶν σπασμωδικῶν παροξυσμῶν, οἵτινες ἐνίοτε σχεδὸν τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ σύμπτωμα εἰσὶ, λίαν ἐπίσημος καθίσταται, καὶ μόνον μετὰ τὴν τοῦ σπασμοῦ ἐκλείψιν ἐκδηλότερος γίνεται. Ὅμοιος οὖν καὶ ἐν τῇ ἄσθματι τὸ οὐσιώδες εἶναι σπασμὸς, καὶ δι' τῶν βρογχικῶν μυῶν, ὅστις ἐνταῦθα ὡσαύτως θέον νὰ ὑπάρχῃ, ὅπως καὶ ὁ πῶν μυῶν ἄλλων κοιλίων βλεννο-

μεμβρανῶν καὶ σωλήνων, καὶ τοῦ οὗοιου ἢ ἀληθοῦς ὑπαρξίς διὰ τῆς τῶν συμπτωμάτων παρατηρήσεως πληρέστατα ἐπιβεβαιούται, καθόσον αὐτὸς εἶπε τὸ ἐμπόδιον, ὅπερ τὴν τοῦ ἀέρος εἴσοδον ἐν τῇ δυσπνοικῇ λειτουργίᾳ δυσχεραίνει καὶ οὐδὲν τι ἄλλο ὑλικὸν παρέσθιν.

Ὁ δὲ Brotonneau, καίπερ τὴν νευρικὴν τοῦ ἀσθματος φύσιν παραδεχόμενος, νομίζει ὅμως ὅτι ἡ δύσπνοια ἐν αὐτῇ ὑπὸ σφοδρᾶς τῶν πνευμόνων συμφορήσεως γίνεται, ὡς καὶ ἡ ἐπιληπτικὴ αὖρα ἐν τῇ θέσει ὅπου ἄρχεται, π. χ. εἰς τοὺς δεκτύλους, ὑπὸ ἐξογκώσεως συνοδεύεται ἢ καὶ γεννᾶται, ἀλλ' αὕτη (ἢ συμφορήσις) εἶνε ἐξ ἑσῶ κατ' οὐσίαν νευρικὴ ὡς καὶ ἡ ἐκ τῆς αἰδοῦς ἐρυθρότης. Νομίζει δ' ὡσαύτως, ὅτι ἐκείνη ἢ τῶν πνευμόνων συμφορήσις, τὰς κυψελίδας καὶ τοὺς μικροὺς βρόγχους πιέζουσα, αἰτία τῆς δυσπνοίας, ὡς καὶ τοῦ κατὰ τὴν λήξιν τοῦ παροξυσμοῦ ἐπιγινόμενου κατάρρου, καθίσταται, ὁ δὲ Trousseau ἀντιτίθεται, καὶ δικαίως, κατὰ τῆς γνώμης τοῦ Brotonneau, διότι οὗτος ἐπιλανθάνεται, ὅτι ἐκείνη ἢ συμφορήσις, μόνον καθὼ τὸν σπασμὸν προκαλοῦσα, τὴν ἀσθματικὴν δύσπνοιαν ἐπιφέρει, καὶ ὅτι καθ' ἑαυτὴν οὐδὲν δύναται οὐδ' ἐπαρκεῖ πρᾶγματι εἰς τὴν τοῦ ἀσθματος παραγωγὴν, ὡς τοῦτο ὁ καθαρὸς τῆς ἐπικρούσεως ἦχος ἐν αὐτῇ τῇ παροξυσμῷ ἀποδείκνυσιν.

6 Ἐπιπλοκαὶ καὶ ἀντικαταστάσεις. — Διαλείποντες πυρετοί, λέγει ὁ Thery, συμπαροδεύουσιν ἢ ἐπαλλάττουσι μετὰ τοῦ ἀσθματος· ἀμφοτέρους δὲ ὑπάρχει ἀλλοίωσις τοῦ αἵματος καὶ περιοδικότης, ἥτινα καὶ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐπενεργοῦσιν, ἢ δ' ἀρχικὴ αἰτία γεννᾷ εἴτε ἀμφοτέρους τὰς νόσους· ἀλλ' ἡ χοῆσις τῆς κίνσεως εἶναι συχνὰ ἐν τῇ ἀσθματι οὐχὶ λυσιστελής, ἰδίᾳ δὲ ὅταν ἐγκεφαλικαὶ ἀλλοιώσεις συνυπάρχωσιν. Ἄλλοι δὲ τοῦ ἀσθματος συνοδοὶ εἰσι, χρόνιος πνευμονικὸς κατάρρος, ὡς καὶ ὀξὺς, γρίπη, ἐνίοτε μετ' ἐπιπαχύνσεως τῆς βλεννομεμβράνης, καὶ ψευδομεμβρανῶν, ἢ ὅποια αἰεὶ μεθ' ὑπερρεθισμοῦ τοῦ νευρικοῦ συστήματος συμπαροδεύει καὶ συχνὰ ὑπὸ ἀσθματικῶν παροξυσμῶν συνοδεύεται· ἐξανθηματικοὶ πυρετοί, κνίδωσις, ἑλκίς (α), εὐλογίς, ἐπαυξάνουσι μὲν τὴν τῶν παροξυσμῶν ἔντασιν, δύνανται ὅμως καὶ νὰ ἐκλίνωσιν αὐτούς· εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς φουνιζίδος (scarlatina) καὶ τῆς ἰλέρως προηγουμένης ἐνίοτε ἀληθεῖς ἀσθματικοὶ παροξυσμοὶ τοῦ ἐμφυσήματος ἐν ἀναρρώσει σηπεδονώδους πυρετοῦ διαίτης παρεκτροπῇ ἐπ' ἡγεγχε θανατηφόρον ἀσθματικὸν παροξυσμὸν. Χρόνια ἐξανθήματα, ἰδίᾳ δ' ἐκζέμα, οὐχὶ μόνον διότι ἡ πρωτίστη αὐτῶν αἰτία εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἀσθματος (Merkel), ἀλλὰ καὶ διότι τὸ δέρμα εὐρίσκειται πολυειδῶς εἰς συμπτώματα καὶ ἀμοιβαίαν μετὰ τῶν νευρικῶν κέντρων σχέσιν, ὡσαύτως δὲ καὶ ρευματισμοί, ποδάγρα, λιθίασις εἰσι συγγενεῖς τοῦ ἀσθματος νόσοι,

(α) Μετὰ ἀραιμάξιν τινα ἐξεδηλώθη ἀσθμα (Merkel).

μάλιστα μὲν ὡς πρὸς τὸ κληρονομικόν, ἰδιαζόντως ὅμως ἔνεκα ἀλλοιώσεως τῆς τοῦ αἵματος μίξεως (α). Καὶ ὅτε μὲν ποδάγρα καὶ ρευματισμός ἐπαλλάσσουσι μετὰ τοῦ ἀσθματος, ὅτε δὲ συνυπάρχουσι μετ' αὐτοῦ· ἀλλοτε δὲ μεθίσταται ὁ ρευματισμός ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐξ οὗ καὶ ἀσθματικὴν δύσπνοιαν ἐπιφέρει δύναται. Κατὰ δὲ τὸν Trousseau τὸ αὐτοῦ παρατὸν ἀσθμα εἶναι ὡς τὰ πολλὰ νευρικός· ἐκ χρονίας τινος καχεξίας πηγάζουσα· διὸ καὶ ἀνθρωποὶ οἵτινες ἐν τῇ 50 περιόδῳ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐκλῶσαν, παρουσιάζον ἐν τῇ νεκρικῇ αὐτῶν ἡλικίᾳ λειχηνώδους (dartreux) ἢ ἐρπητικῆς καχεξίας συμπτώματα, ἢ ὑφίσταντο ὡς ἐπιτοπολὺ ἐκζέματα. Συνηθέστατα δὲ μετέπιπτεν ὁ ρευματισμός ἢ ἡ ποδάγρα εἰς ἀσθμα (β). Καὶ αἰμορροΐδες δὲ, λιθίασις, λειχήνες (dartres) καὶ ἡμικρανίαι δύνανται ν' ἀντικαθίστῳσι τὴν ποδάγραν καὶ τὸ ἀσθμα, καὶ ἀντιστρόφως. Τέλος δὲ δύναται τὸ ἀσθμα νὰ ἦν ἐκδήλωσις φυματιώδους διαθέσεως, καὶ φυματιώδεις γονεῖς δύνανται νὰ γεννήσωσι τέκνα ἀσθματικά, ἀσθματικοὶ δὲ φυματιώδη, πρᾶγμα ὑπερ μάλιστα ἔνεκα τῆς προφανοῦς ἀμφοτέρων τῶν νόσων διαφορᾶς ἱκανῶς περὶ ὁδοῦ φαίνεται. Ὅταν ἄνθρωποι λειχηνώδους, ρευματικῆς, ποδαγρικῆς, αἰμορροειδικοῦ δυσκράσιος οὐχὶ ἐν τῇ συνήθει χρόνῳ ὑπὸ τῆς νόσου αὐτῶν ἀλίσκωνται, παρουσιάζονται συνήθως αὐτοῖς νευρώσεων σφοδροὶ παροξυσμοί, καὶ ἤδη τοῦ σταμάτου ἢ τῶν ἐντέρων σπασμοί, ὑποχονδριακαὶ ἐνοχλήσεις, ἄτινα, εἰ καὶ ἐν σμικρῷ βελήμῳ, οὐχὶ σπανίως καὶ τῶν τακτικῶν παροξυσμῶν προηγούνται, καὶ τὰ ὅποια εἰς ἀσθμα μετασχηματίζονται, ἅμα ἐν τοῖς πνεύμοσιν μετακτῶσιν (γ).

(ἐκλουθεῖ)

(α) Ἐν τῇ λιθίασει εἶνε τὸ ἀσθμα προφανῶς ἀντανάκλασις τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἐν ᾧ λίθος συνεπάγεται, καὶ ὁ ὅποιος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκκινώσεως (ἀφομοιώσεως;) δεῖται· ἅπαξ δ' ἐν ὁπισθοκορίᾳ τοῦ ἀσθματος παρουσιάζθησαν αἱμοτακελαινώσεως (scorbuticae) κηλίδες (Merkel).

(β) Ἐν τινι τοῦ Trousseau περιπτώσει ἐπ' ἡλλασσον ἀσθματικοὶ παροξυσμοὶ μετὰ τῶν τῆς ποδάγρας λίαν κανονικῶς, ἢ μετὰ δύο ἀσθματικούς παροξυσμούς εἴπετο εἰς ποδαγρικός.

(γ) Ἀνὴρ 31 ἔτους τὴν ἡλικίαν ὑφίστατο ἀσθμα ἀπὸ τοῦ 13ου ἔτους αὐτοῦ, ὅτε ἄνευ προφανοῦς αἰτίας ὁ πρῶτος παροξυσμὸς τὴν 3ην ᾠρ. μ. μ. εἰσέβαλε, καὶ μετὰ 4 — 5 ἡμέρας εἰς σφοδρὸν κατάρρουν κατέληξε. Μετὰ 5 δ' ἔτη ὑποτροπιάσαντες οἱ παροξυσμοὶ ἔσχον τακτικὴν πορείαν καὶ αἰεὶ μετὰ τῆς 1 — 2 ᾠρ. μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰσβάλλοντες, κατὰ τὸ φαινόμενον ἔνεκα εἰσπνοῆς κόπωσης, ἥτις ἐν τῇ κατακλίσει τοῦ ἀρρώστου ἐκ τοῦ ἀχυροστρώματος ἀνεπτύσσετο· καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἀνὰ 3 περιόδῳ μῆνας παρουσιαζόμενοι, κατέστησαν μετέπειτα συχνότεροι, σχεδὸν ἀνὰ 3 ἡμέρας διαρκούντες, καθ' ὅς ὁ πάσχων ἦν τοσοῦτον δυσπνοικός, ὥστε εἰς οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀσχοληθῇ, τοῦ σπασμοῦ ἐν ἐκάστη νυκτὶ μέχρι ὀρθρου σφοδροτάτου καθισταμένου. Καὶ πρὸ ἐκάστου μὲν παροξυσμοῦ ἢ ἀποχρεμφίς συνίστατο ἐκ μικρῶν, πυκνῶν, σφαιροειδῶν θρόμβων βλέν-

νης, διαρκούντος δ' αὐτοῦ, ἐξέλιπεν αὐτὴ ἐντελῶς, κατὰ δὲ τὴν ἀπόληψιν αὐτοῦ καθίστατο ἐκ νέου βλεννοπουσιδῆς ὡς εἰς ἄλλους κατάρρους, ἐνίοτε δ' ἡλίσκετο ὁ ἄρρωστος, οὗ δὲ μὲν πατὴρ ἦν ποδαγρικός, ἡ δὲ μήτηρ ἐπιληπτική, ὅφ' ἡμικρανίας. Ὅτε δὲ τὸ πρῶτον εἰσῆλθεν ἐν τῇ νοσοκομείῳ, παρουσίαζε πνευμονικὸν ἐμφύσημα, ὑπερῆξ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτοῦ ἐξέλιπεν ἐντελῶς· ὅθεν φαίνεται, ὅτι μόνον ἕνεκα τῆς προσκαίρου ἐν ταῖς πνευμον. κεφέλαις ἐπισχέσεως τοῦ ἔλερος, ὡς ἀπλῆ τις τοῦ παροξυσμοῦ συνέπεια, παρήχθη· ὅτε δ' ὁ πάρων κατείχετο ὑπὸ τοῦ παροξυσμοῦ, κατέλειπε τὴν κλίνην, καὶ ἐν θερμῷ ὕδατι ποδολουσίᾳ χρώμενος, ἀνεκουφίζετο, ἡ ἡτοιγὲς τῆς θυρίδος ἐν αἰαδῇ ποτε τοῦ ἔτους ὦρε. Ἄλλοι ὅμως πύσχοντες πρὸς ἀνακούφισιν στηρίζουσι τὴν βῆχιν αὐτῶν ἐπὶ ἡ νεωγμένης θυρίδος (Morkei).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIRUP D'HYPHOS-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπὸ τοῦ χημικοῦ
JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ οὗ προέκτεται σκεῦασμα ἐνέχει·

Τὰ κυριώτερα τοῦ ζωτικῆς ὁργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Τίτανον. Ὁξείδωμένους ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιον. Τονικά, Κινίνην καὶ Στρυγνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν ὀσμωτικὸν συστατικόν, τὴν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοπαγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γεῦσιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Ἐξετάσας ἐκτῆσται ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ νόσημον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίης βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὁργάνων παθήσεων. Οὗχ' ἦτον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὁργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανερχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἑς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἡ τῆς ἐννεύρωσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς θεραπείας, τὸ σκεῦασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὕφεσιν, ῥυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενιῶν παθῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὔγκιας, ἥτοι 50 περίπου δόσεις.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περὶ τούτου ἀγγελία ὠρίσται μόνον διὰ τὰ ἱατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΔΑΤΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

ΓΑΤΑ L. ROSSENTHAL.

Σκευαζόμενη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Αὐλῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ὑΠΟ R. SLUTZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξελλαῖς, ἐν Ἀλλῇ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διὰ λυσις αὕτη ἐνέχει ἅπαντα τοῦ νωποῦ κρέατος τὰ θρεπτικὰ συστατικά πλὴν τοῦ λίπου· καὶ τῶν νεύρων. Οὐδὲν δὲ διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερᾶς ἢ ὕγρῳ τροφῇ· εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτεται γεῦσιν λίαν εὐάρεστον ὅπου κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺς μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῇ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ. 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικῇ Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθῆναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ καὶ τὸ Φαρμακεῖον Α. Τσεράχη. Ὁδ. Μόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιῶν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶ ληψὶν ἀπαστῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἱατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογίων τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἡ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας· Φαρμακοποιίαν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικὸν ἐγκύλιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑΠΟ DORVAULD.

Ἐκδόσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῇ κειμένῳ. Ξένη ὀνοματολογία.

Εὐρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ δδ. Πιννακτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY Karakeny Dehmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ

τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ιατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Νικολάδης. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις πρὸς τῇ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

BIBLIOGRAPHIKON ΔΕΛΤΙΟΝ

Περικλέους Πατρικίου. — Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις. 1885. Δρ. 12.

Τοῦ αὐτοῦ. — Περὶ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. — Μέρους Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὅλῳ 15.

Φ. Νιμεζέρου. — Εἰδικὴ Νοσολογία καὶ Θεραπευτικὴ. Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ διὰ σημειώσεων καὶ προσθηκῶν ἐπανέηθησα, ὑπὸ **Γ. Καραμήτσα.** — Τόμος Δεύτερος. — Ἐν Ἀθήναις 1885. — Δρ. 18.

BOURNEVILLE ET BRIGON. — MANUEL DES INJECTIONS SOUS-CUTANÉES. 2me édition revue et augmentée. Paris 1885. Un volume in 32°. avec figures. Prix. fr. 2,50. Cartonné. 3 f.

Α. Δ. Γεωργαντζῆ. — Στοιχεῖα Ἱατροδικαστικῆς. Τόμ. Α'. Ἀθῆναι 1885. Τιμὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 32 πληρωτέα ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τοῦ Α'. τόμου. Εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Μπέκ.—Ο Β'. τόμος ὑπὸ τὰ πρὶν.

Publications du Progrès médical. Paris. 14. Rue de Carmes.
DE L'APHASIE
et de ses diverses formes
par L. Dr BERNARD.
Un volume in 8° de 271 pages, avec 32 figures.— Prix 4 fr.

Ι. Θεοφανίδου. — Πραγματεία περὶ Ἑλωδῶν Πυρετῶν. Βρεῖθεν-θεῖσα εἰς τὸν Συμβουλευτικὸν διαγωνισμὸν. Ἀθῆναι. 1885. Τιμ. Δρ. 7. Εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Μπέκ.